

ще цѣлуемъ свещената бащина земя... — Какъ губя тър-
ление... Какъ се свива сърдцето ми съ всѣки изминатъ мигъ.
Тамъ ни чакатъ! Въстаналиятъ робъ не ще очигде напраздно...
Ние идемъ на помощъ! — — — (Замисля се) Венета...
Тя още нищо не знае. Тамъ... Самичка... Безъ помощъ и
закрила... съ нашата малка Иванка... О!... Никой никога
нѣма да узнае мжката ми презъ тази нощъ... Азъ трѣбва
да ѝ кажа, да ѝ обясня какво е била тя за мене... Да ѝ
кажа това, което до сега никога не съмъ и откривалъ...
(Отива къмъ масата, поискава перо и мастило, изважда отъ джеба си
хартия, прави знакъ на келнера да го остави, почва да пише)

„Мила ми Венето, Димитре и Иванке. (Остава замисленъ
нѣколко мига, прочита написаното и продължава решително). Про-
стете ми, че азъ ви не казахъ кжде отивамъ. Любовта, която
имамъ къмъ васъ, ме накара да направя това. Азъ зна-
яхъ, че вие ще да плачете, а вашитѣ сълзи сж много скъпи
за мене. (Надвива вълнението си, продължава да пише и чете). Ве-
нето, ти си моя жена и трѣба да ме слушашъ и вѣрвашъ
въ всичко. Азъ се моля на приятелитѣ си да те не оставятъ
и тие трѣбва да те поддържатъ. (Поглажда неспокойно челото си,
лицето си, затваря за мигъ очи). Богъ ще да ме запази, а като
оживѣя, то ние ще бждемъ най-честити на тоя святъ. (Въл-
нува се, диша дълбоко). Ако умра, то знай, че после отечест-
вото съмъ обичалъ най-много тебе. Затова гледай Иванка
и помни любящиятъ те Христа. Радецки. 17 май 1876. (Сгъва
писмото, пише адреса, написва още нѣколко бележки. Полека почва
да съва, Параходътъ спира, идатъ нови пълници, Ботевъ, заедно
съ Войновски и Катрафиловъ, отива да ги посрещне).

Ботевъ. Готово ли е „онова“? (Знае и стиско къмъ вълноу)

Обретенковъ (сочи къмъ бохичката, която носи въ рѣка).

Сестра ми го уши. Всичко е готово. (Види въ нѣколко мига)

Горовъ. Това е последната спирка преди... Сбогомъ,
Христо! Богъ да ви пази и помага... (Заедно съ жена си се сбо-
гува съ Ботевъ и други наоколо).

Ботевъ (подава му книга). Тия депеша ще дедешъ по
телеграфа за европейскитѣ вестници. А тия писма ще пре-
дадешъ на д-ръ Странски. Едното е за Венета, другото за
приятелитѣ. (Сирената се обажда). Сбогомъ, брате Горовъ! (Пре-
гръщатъ се).

(Горовъ и жена му слизатъ съ други пълници, параходътъ
тръгва).

Ботевъ (къмъ близкитѣ си наоколо). Сега остава вече
заветната целъ! Почнете да се готвите, споредъ разпоред-
битѣ ми. (Отправя се къмъ перилото и гледа съ бинокль къмъ
турския бръгъ. Хъшоветѣ почватъ да шушукатъ и да го сочатъ съ
пръстѣ).

Хъшове. Този ще е войводата! Този е Христо Ботевъ...
(Вълнуватъ се, Войновски тича къмъ тѣхъ).

Handwritten note:
Всичко е готово
Сбогомъ, Христо!